

[MILOSTNÁ POEZIE]

Chtít štěstí

Vojtěch Mihálik

Chtít štěstí...Jaké,když ne jak bouře?
Já nejsem vrabec,který zobe z dlani.
V odlivu naše dny spláchlo moře
a vítr je modrý jako vzpomínání.

Když zameteš po mně,do sneti
vyhoď i kousek své paměti.
Nehod' ji do větru.Kámen poleť na ni.
Vitr se vrací jako vzpomínání.

1
Vteřino krásná, nepřehej...

Vladimír Richter

Dřív než jsi přišla zase odejdeš
a na tom nelze, nelze pranic změnit,
jsi pro mne studánkou,
z níž bych chtěl vypramenit,
jsi pro mne písni, dávno melodií,
jsi proučkou touhou, kterou věčně žiji.

Dřív než jsi přišla zase odejdeš, zajmu tě
aspon do versů svých básní,
abych v těch chvílích,
kdy se člověk zasní,
uviděl znovu hrůst tvého zjevu,
tak budeš u mne, pramen mého zpěvu.

Má láska procitla

Edmond Spenser

Má láska procitla. Už prehnul sen
a její dvě oči, jak hvězdy jasné,
jež cloní mrak, laskají nový den,
před níž i Hesperova pýcha hasne.
Vy, dcery radosti, pomozte šat
jí rychle oblékat,
však šfíve Noc a Den, ty šťastné chvíle,
jež létům měří čas a které ráj
božského Jova odchoval, ať čile
k nám jdou a vše, co krásného má zem,
zmnoží svým půvabem.
Vy služky královské, jež adobit znáte
své paní kyperské nejhezčí z vnaď,
nevěstu mou v květ přijďte oblékat
a nakonec v kadeře rozevláté
jí vložte jasný trpyt.
Pak jako Venuši jí jděte zazpívat,
až les a ozvěna vám budou odpovídat.

Přel. J. Plachá

Nechtěj v lásce vyslovit

William Blake

Nechtěj v lásce vyslovit,
co v ní nevýslovné je.
Vane něžné vanutí
tiše neviditelně.

Já lásce řek, já lásce řek
všechno co v srdci mám,
rozechvělý, roztřesen -
a zůstal jsem sám.

Ale sotva zmizela,
přišla pocestná,
tichá, neviditelná -
ale skutečná.

Přel. J. Vajsa.
Ze sbírky Svět v zrnku písku

Doznání

Dojat vším co je láska
k tobě se přínkám
smuten vším co je láska
před tebou utíkám.

Překvapen vším co je láska
mlčím ve strehu
churav vším co je láska
soužím se pro něhu.

Poražen vším co je láska
u věrných noci ust
opuštěn vším co je láska
až k solě budu růst.

Oranžové rovnoběžky

J. Petřina

V podobě dívky se jasno vyvíjí,
a po špičkách se k nám blíží,
přichází láska k nám.

Bere nás za ruku
melodii něžných krás,
v oči se nám dívá

a my nevidíme pro ten jas
život jdoucí kolem nás
a my nevidíme pro ten třpyt,

že colest s láskou jsou v snách,
se nezná rozloučit.

polínka stá, polínka pláče,
jasu snu se s věčnou utopí.

Nejkrásnější oči

Joachim du Bellay

Ó, pouta má, jimiž jsem uvězněn
nikoli násilím, či pomstou nepřítele,
leč očima mé přítelkyně milé,

z jichž zajiť jen smrt mne vyrvé ven.
Ó, sladký roku, měsíci a dny,
jenž spojils mě i její něžné srdce,
o, závazku, spoutej očí mé ruce
ať často lkám, ať pláč můj všude zní.

V, vězňové, vy všichni máte strach
ze zákonů, z přísného odsouzení.
Já nikoli. Já pluji jako v snách,
sta sladkých slov vzletlých
z ust dívčinyých,
polibků sta, pokračmu vtištěných,
jsou muka má a všechno utrpení.

Jeđen druhému.

Člověk člověku světlem by měl být,
snem, který zdá se,
rukou, která vede.

Člověk v člověku věrně by měl žít
a učit srdce zpívat živou píseň -
mlčí-li snad zpívat nedovede.

Člověk člověku sluncem je i stínem.
Každý má v sobě
tichý, teplý kout,
tam přijít můžeš po daleké cestě
stisknout si ruce,
snít a spočinout.

Člověk člověku časem by měl být,
v kterém se dočká
všeho, co si přál.

Člověk v člověku srdce by měl mít,
v němž toho najde,
koho miloval.

Člověk člověku v životě je vším.
Nejvíce láskou,
kterou nechce zpět.
Žijeme dny své s jejím tajemstvím,
které je chvíli domov,
chvíli svět.

Sonet

Michelangelo Buonarroti

Ach, jak jsou šťastné, jak jsou veselé
květiny vinku kol té zlaté hlavy,
a jak se každý strká, ne-do-čkavý,
aby ji první zlíbal na čele!

Ach, jak je šťastný po celý den šat,
jež svírá hruš a potom splyvá plavně
a zlatá sítko, jež se neunavně
touží té tváře, síje dotýkat!

Však nejšťastnější bude asi na ní
ta zlatá stuha, která bez ustání
objímá nadra, pod nímiž se váže.

A hladký pásek, spjatý kolem boků,
jako by říkal: "Chci zde být sto roků!"
Ale co pak by dělaly mé paže?

Stará alegorie podzimu

Karel Toman

Rozmarný zlatník listy vytepal
ze zlata, bronzu, ze zamžené mědi,
je do trav rozhodil a větrům, dětem dal,
k hrám jejich zasněn hledí.

V měsíčných nocích, starý hudebník,
pro rozkoš hraje, střídá housle s flétnou
a hraje milencům a chytá ptáků vzlyk,
když výškou k jihu létnou.

A básník soucitný, jenž ztavil křeč
zrad, žalů, zklamání, jež srdce drtí,
na rosu rytnickou a v křišťálovou řeč
sní o smíření v smrti.

Sbírání obláček

R. N. Novotny

Jednou otevru srdce jako dům
a budu čekat, až vejdeš sama a jediná
a budeš čist, co napsal jsem na jeho
stěny,
když byla moje nejtěžší hodina.

Budeš čist, jak lámal jsem balvany
slov,
ve mně, v nehlubším lomu,
za modří skřivančích i zpěvu slov,
aby tu zůstaly bůhvisám komu...

Jednou až vejdeš, posbírej obilázky
a dej je do klína.
Pro tebe nikdy nebyl jsem bez lásky,
ať byla sušá či lichá hodina...

Poslední láska

F.I. Ľutšev

Když v pozdním věku milujeme,
více něhy dáme těm, kdo s námi sní.
Tvé světlo naposledy chceme
vychutnat, naše láska večerní.

Stíny už nebe zahálily,
jen na západě lehce plane den.
Ach, večere, počkej jen chvíli,
počkej ať smím být znovu okouzlen.

I když krev v žilách skoro dříná,
v mém srdci neklidném přec něha je.
Ach lásko, lásko poslední má,
jái moje zoufalství i naděje!

Jak smutno na tě pohledět...

Sergej Jesenin

Jak smutno na tě pohleďti!
Jak bolest s lítostí se mísí!
Už zůstala nám jenom mňž,
jež na jívách teď visí.

Už cílí ústa roznesla
tré teplo, chvění tvého těla.
To jak by duše pokleslá
se v chladném dešti rozezněla!

Na cokoliv zachvěje se, znič!
Já potěší snad radost jiná.
Vždyt nezůstalo pranic víc
než tlení, syrost, práchnivina!

Třenice, sváry, život sám,
vše k sníchu je mi, vše je plané.
Saď v hřbitov proměnil senám
a úřizy v kostí ohledané.

Tak odkveteme také my,
tak odsuneme kamsi aticha.
Když nejsou růže za zimy,
je zbytečné přec po nich vzdychat.

Přel. J. Viška

Poď břizami

Vinko kos

Usnout u nohou
bílých panen břiz,
ukolébán písni
cvrčků,
a zapomenout, že jsou
zlí lidé na světě,
odpustit všem
a nikdy už nevstat.

Z charvátštiny přel. O. F. Babler

Francesco Dall' Ongaro: D V K S Á S N K

Jasmin

Vy jasmínu se podobáte,paní,
jenž plní vzduch svou vůní přesládkou.
Ta vůně ubohého chodce mání,
jenž zmaten rozklíží se krajinou
zatím co v jeho duši bez ustání
ta vůně rozlévá se tichou vzpomínkou.

Kdokoli s vámi,paní,setkává se,
jak vůni tajemně se musí oddat kráse.

A mizí žal i smutek,mizí svět,
jenž noře květů pronáší se hned,

s nichž jeden chodce zvláštní něhou raní:
vy jasmínu se podobáte,paní.

Modré oči

Vy velké oči modře rozjásané,
vy velké oči barvy mořských vln,
i po závojem modrý lesk váš plane
a hledín-li k vám,svět je tichá pin.
Vy velké oči s rožní ocelí,
smět s vámi prožít od večera k ránu!

Vy velké oči modré,blančité,
smět s vámi utrácet hodiny dne!

Vy sladké oči modře konejšivé,
mír dáte těm,jež neklid šírali žíve.

Vy sladké oči modře závrtné,
proč klid však nedáváte také mně?